

27

RIIGIRAAAMATUKOGU
K. 2. ...
TRUKITÖÖD

Noodrte Glu

Ar 923P
Noodrte.

Riigiraaamatukogu.
Biffi Herman.
No. B. 5689..

~~Sp. 4289~~
X

Parikas'te illeswõte.

Walguse wõit.

„Temas oli elu ja elu oli inimeste walgus; ja walgus paistis pimedusse, kuid pimedus ei wõtnud teda mitte wastu.“
Joh. 1. p. 4.

„Temas oli elu ja elu oli inimeste walgus.“
Jeesus ei elanud mitte üffi walguse elu, waid oli ise walgus.

Temast paistis wälja Jumala aupaistus. Ta oli kui linn mäe peal, färaw ja nähtaw kõigile — inimestele, iimbruskonnale ja, lõpuks, kogu maailmale, et igaiüks wõiks igawese elu teed leida.

Nii peame ka meie walguse elu elama. Annaks Jumal, et sõna wõiks igaiühes meist lihaks saada.

Zoomulikul, peaks inimesed Jeesust, Jumala Sõna, kui walgust igatsedes wastu wõtma. Wastupidi aga — nad wihtawad Teda. Miks? Sest et inimestes on pimedus, patu ja kurjuse pimedus, waen Jumala wastu. Inimesed armastawad pimedust enam kui walgust, sest et nad kui wargad seda kasutada püüawad põgenemiseks Jumala?, siis arwawad nad paremine Tema filme eest endid ära peita — „sest nende teod olid kurjad.“

Pimedus kartis, sest ka apostel ütleb: „Walgus paistis pimedusse ja pimedus ei wõtnud teda mitte wastu.“

Arusaamatuna see meile paistab; me kõik ju igatseme walgust, öö on meile süinge ja kole, kui päikest ei ole ning tunneme hirmu hinges. Siis süütame lambid ja küünlad, et peletada pimedust ja ööwarje. Ainult wargad ja need, kes sunnitud on kurja südametunnistuse pärast põgenema, kasutawad pimedust, sest et jumalik walgus kõik awalikuks teeb, häbistab ja hukka mõistab.

Pimedus on wõitluses walgusega.

Wanad Persia rahwad uskusid ühte heitlust päikeses öö ja päewa wahel. See on wäga piltlik, ehk see küll ainult ebaust on. Iga hommilikul wõitles päikene pimedusega, ta läbilõikawad, terawad kiired tungisid pimeduse würsti rindu, kuni see wõidetuna taganes.

Walgus — lihaks saanud sõna — Jeesus, wõitles.

Meie oleksime wast teisena ettekujutanud wastu wõtmist, mida igatsitud walgusele, Jumala Pojale osaks oleks pidanud saama, kuid wastupidi — kohtas Teda maailm, kui ootamata küllalift, keda oli tarwis wälja saata maailmast kui rahu-rikkujat — ära häwitada. Nad oleksid ju wäga leplikud olnud, Teda ka Jumala Pojakski tunnistanud, kui Ta aga walgust poleks lastnud paista, nende pimeduse tegusid ja salajamaid patte ilmutades.

Pimedus ei wõtnud teda wastu.

Maailm: Iõi walguse Jumala risti! Miks? Sõna oli walus — tõi päikese walgele kõige warjatunud mõtledgi, kõik salapatud.

See oli juba liig — wäljafannatamata!

Wihafelt tungisid pimeduse wäed Ta kallale Keetsemannis, kuid kõige ägedamalt ja lõpulikult heitles Ta Kalgata ristil.

„Ja pilkane pimedus kattis maad!“ — püüdes igat kuma kustutada. Siin olid kõik pimeduse wäed töös. Siin oli wõitlus, kus pidi lõpulikult selguma — kumb wõidab, ehk kaotab. Kas Kristus — jumalik kuningas, kes oli tulnud omaksete juurde, wõi wägiwaldne pimedus. Kuid, kuigi ka kole oli wõitlus, kuigi see kalgimaid, jäledamaid piine õrnale armastusele walmistas, kuigi see Jumala Poja elu maksis — ometi, wõidukana tungisid walguse kiired läbi pimeduse ja wõiduhüümana kajas löbi pimeduse — „Lõpetud!“ — lõpulikult wõidetud! Surres ristil wõitis Jeesus saatana.

Tõusew päikene naeratas. Hülgasid igawese templi koplid ja kest templit seisid Kalgata ohwri altar, millel igawene ärulunastamine tehtud ja millest weel wärste ohwri weri tapetud Talle haawust wälja alla maale nõrgus, pattudest rüüwetud maad pühitsedes. Igawese armastuse aujürg tundus nii lähedana, lähedana ka walguse eluasemed.

Kärisend oli wahetekk warjutemplis, kus ajajooksul walitsema oli saanud pühitsemata meele pimedus — wariseismus, waen Jumala wastu.

Armastus oli awanud tee, mida käst ja patt finni olid matnud. „Mina olen uks“ — kõigile: argele, nõrkele ja waestele, ei mitte tarkadele ja uhketele wariseeridele. „Mina olen: tee, tõe ja elu.“

Seal templis, kus Jeesus nüüd ise ülempreester on ja kuningas Jumala aufojas, on täielik walgus. Kõigile oli päikene tõusnud: ühed juubeldasid, terwitafid teda „Hosiannaga“, teised aga needsid, ehk trampisid jalgega, sajatafid; kuid päikene oli tõusnud ja tegi kõik awalikuks. Täis rahulikust, wõidurõõmsana jätkab ta oma teed läbi maailma, ilmutades — pattu, õigust ja kohut.

Kes usub meie kuulutust?

Kes awab oma südamet ja filmad temale?

Pimedus seda küll mitte, maailm ka mitte.

Igatsed sa Jeesust? Kui mitte, siis käib ka sinu kohta: sinu sees on pimedus ja pimedus ei wõta teda mitte wastu, sest pimeduse teod on kurjad.

P. Sint.

Noorte Elu

Cesti Usklikkude Noorte C. E. Liidu häälekandja

Nr. 1

Kolmas aastakäik

1923

Uueks aastaks.

Us aasta! Lahkunud aastale vaatame veel järele, nähes veel teda oma rõõmu ja kurbustega, selja takka. Ta kaob ikka enam me filmist, ikka kaugemale viib aja wool teda ja peagi kustub ta mälestus, jättes järele, üskskuid sügawamaid jälgi.

Lahkunud aasta.

Uude aastasse astudes, soovib igaüks enam ehk vähem, midagi endale ja teistele. Seab üles suured ehk väikesed ülesanded, mida kätte soovib saada.

Me usklikud noored ja nendega ühes „Noorte Elu“ tahame jälle uuel aastal kaduwale noorsoole ja ilmale Jeesust kuulutada.

Neile ja meile on teda nii hädasti vaja, ja meie ei wõi waitida nähes neid murtutena ja õnnetumatena sifemifelt, nähes neid iga päewaga, igawikule lähenemas, milles walu ja waew, meie ei wõi waitida, nähes nende lootusetu seisukorda surma ees, nende walu ja waewa — see sunnib, see kohustab, meid püha tõsidusega rääkima ja kirjutama *U r a p ä ä s t j a* Jeesusest.

Ja meie tahame armastuses seda teha! Usklik-noorsoo raskused, kannatused ja kiufatused, nende rõõmud, õnned ja töö — sunnivad ka kirjutama „Noorte Elu“. Me tahame nendega südamest kaasa tunda, tahame aidata, neid nende raskusis. Jeesuse armastusest aetuna tahame seda teha!

Rahte:

Jeesust, kui *U r a p ä ä s t j a*t, kadunud noorsoole kuulutada, ja oma wendadele ja õdedele paremaks sõbraks püüda olla. Need on soovid, mida „Noorte Elu“ uuel aastal tahaks teostada.

Seepärast, wõtke ta wastu, kui oma sõpra ja paluge ta eest, kandke teda noorte kätte, kes Jeesusest ei hooli, muretsege talle aastatellijaid ja olge ise tulised ta laialilaotajad.

Meil ei pruugi häbeneda oma ajakirja. Maailm pakub julgelt oma kirjandust. Maailmal on suured sõnad, et ülistada omi ajakirju, et reklaami teha — kuid waadake lõppu, nende töö tagajärjed on selle maailmaga ühes kaduwad, jah kadunud.

Noored, meil on igawesed ülesanded, seega töö tagajärjed ka igawesed. Pruugib siis häbeneda, kui seal juures see ka meie püha kohus on — ei, tuhat kord ei! Paulus ei häbenenud Jeesuse armu õpetust, mis õnnistuseks on iga ühele — kes aga usub ja sedajama armuõpetust kanname ka meie edasi noorte ridadesse.

Ja teeme seda uuel aastal uue jõu ja armastusega, sest wõib olla on see wiimane aasta töötada, wõib olla tuleb tänawu Jeesus, siis on kõik töö lõppenud. Rahju, kui siis wäheste wihkudega peame minema.

Laotage teda uue jõuga laiali. Ühing, kes 50 efs. müüs, müügu nüüd 75—100, ühingul kus 10—15 aastatellijat oli, olgu poole rohkem. Toimetus omalt poolt püüab teha kõige paremat, mis ta armastus ja jõud suudawad.

Et nüüd ka lehel talitus, oleme seega samm edasi saanud. Toimetus sirutab armastuses käe soowides õnnistatud uut aastat ja tööd, ta tunneb sügawalt seotud olevat noorte kirjutajate ja laialilaotajatega ja hüüab kõiki Jeesuse auks, teiste kasuks ja enda rõõmuks tööle.

Toimetus.

Kas oled Sa laewal?

Joh. Sgrim.

„**W**ist tuleb sealt üks laud, hõljudes kangel laine-
tel“, ütles minu noorem poeg minule, kui meie
ühel päewal mõlemad mere rannal seisime. Üsi,
mis tema tähelepanu tõmmanud, jõudis ifka lähemale
ja heideti paari minuti pärast lainetest liiwasele rannale.
See oli laud, mis arwatawasti mõne puu laadungi
kuulunud ja kuhugile Inglis sadamasse määratud.

Torm oli möllanud ja piltlikult rääkides, tundsid
laudad igawust, et nad laewalaele nii kitskusele olid
kõffu surutud, mis möllawail lainetel kiikus. Nad
tõukasid üksteise wastu ja muist murdufid. Nad
waatasid laia, wägawat ookeani, mis nende kandjaga
mängis, siis arwasid nad paremaks, end wägewama
kätte usaldada. Tehtud otsuse järele astuti teele, üks
teise järele, et tüürida oma walitud sihile, kuid
kaotasid eesmärgi, ja tõugati tundmata kaldale, kus
liiwa sees omale haua leidfid.

See wäike nähtus rääkis mulle mõjuwalt. Ma
mõtlesin teiste laewade peale, mis aegade merel
purjetawad, laetud kallimate warandustega, ostetud
kõige kallima hinnaga, nimelt Jeesuse Kristuse werrega.

Seal on meil näiteks „Tõe Laew“. See on
kõige suurem ja mahutab enesesse nii häid kui kurje.
Oma pikkadel reisidel on ta loobitud saanud waljuist
tormest ja märklauaks olnud paljude waenulikkude
tormijookfudele, kuid siiski ei ole teda ükski õnnetus
suutnud tabada. Ta peatab igas sadamas. Iialgi ei
ole ta käik tasasemaks jäänud ja kunagi ei ole ta
parandust wajanud. Misugune ime selles wiletas,
piinatud maailmas. Ma panin tähele, et mõningad
laewalt lahkusid, sest nad kahtlesid ta juures ja ei
hinnanud ta wäärtust. Nad läksid üle parda, mõeldes
omal jõul paremini edasi saada lainetel. Nad nime-
tasid endid wabamõtletejateks, kuid kapten kutsus neid
uskmatuteks. Tuuled wiisid neid endaga kaasa, lained
loopisid neid, teadmata kuhu, kunni nad kahtluse
kaljule rändasid.

Ma panin üht teist laewa tähele. „Arapääst-
mine“ oli selle nimi. Ta purjetas Kalgata wärwi-
dega, kandes esimeses mastis taewa linna lippu,
kaheteistkümneme tähega ehitud. Kuidas ma soowisin
seda laewa kirjeldada, kuid siiski ei wõi ma seda.
Igaüks peab isiklikult laewale tulema, selleks, et seda
tunda. Ta elaw laadung on peaaegu niisama kiitkes-
tam, kui laew. See seisab koos noortest ja wanadest,
waestest ja rikastest, terwetest ja haigetest, rõõmsatest
ja murelikkudest. Muist on hiljuti laewale tulnud,
kuna teised kauem on kaasa sõitnud. Kas on see
wõimalik, mida ma filmasin? Ma nägin kuidas
üksikud laewast ära läksid. Mõned olid kartusest
tabatud. Neid ei hirmutanud keegi laewas, kuid nad
pelgasid mõnda wäljastpoolt luurawat hädaohtu.
Mõned ei tunnud endid rahuldatud olewat. Nad
olid kogu aeg tekil wiibinud ja ei olnud sügawamale
kajutitesse, salongidesse ja saalidesse alla astunud,
ega nende mugawast mõnust rõõmu tunnud. Nad
ei püüsinud, waid lahkusid laewalt. Mõned olid une
armastajad ja neil oli wiisiks alati unes liikuda, ja

olid sellepärast üle parda kukkunud. Oh, misugune
nähtus! Enne olid nad päästetud ja rändasid taewa
linna poole. Näiid heideti neid tuultest ja lainetest
süü ja sinna ja ei jõua ial oma, kord walitud
tähtsale eesmärgile. Kahtlematult saawad nad rän-
dama kaldal, mida üleastumise ja patuiks nimetatakse.

Ma nägin üht kolmat laewa, mis eelmistega
ühes sihis purjetas, ja sama omaniku jagu oli. Selle
nimi säras kuldtähtega walgele seinale kirjutatud.
„Pühadus“ seisid seal. See oli see kuninglik jaht,
mis wõõrad wiib suure Talle pulma õhtuõögile.
Ma lasffin pilgu kää üle toreda walge laewa, kui
ta suples loojaminewa päikese kiirte säras. Ma
wajusin imestusse, kunni ma enam ei suutnud tagasi
hoida kiitust ja austust Israndale, minu Jumalale
ja Arapäästjale, kes meile on annud niisuguse
liikumisabinõu, meile, kes saime oma kiusatustest
süü ja sinna wintsutatud, ja kaebabime, et meie ei
suutnud läheneda oma Isale ja kodule. Laewas ei
ole ruumi waesusel, wihal, isemeelsusel ega mingi-
sugusel kurjusel. Kõigil on ühendus Isaga ja Tema
Poja Jeesuse Kristusega. Aga oh, ma nägin, et
mõned reisisid laewalt lahkusid. Ma olin hingetu
ehmatusest. Ma kuulatasin ja kuulsin neid ütlewat:
„See ei suuda reisi wälja pidada“. Ja lained wiisid
neid liiwaranna poole. Kas peawad need waesed
kahtlejad seal surema, nagu wanasti Jisraeli rahwas,
wõi saawad nad lõpuks tõutatud maale?

Weel ühte laewa nägin ma, neljas samas wees.
Ta nägi wälja niisama kui eelmisedki. See oli nii
ehitatud, et ta igasugust ilma wõis wälja kannatada.
See kõlbas niihästi jäämere, kui sooja lõunawetesse.
See sõitis aruldaselt kiiresti, kuid wõis filmapilkelt
peatada, kui keegi laewale soowis astuda. See wõis
koormat wõtta, ükskõik kui palju ja ei tarwitunud
ialgi millegi puuduse sunnil seisma jääda. Selle
nimi oli „Päästmisetöö“. Kuigi meeskond juba
oli suur, leidus seal weel paljudele ruumi. Ma
kuulsin rõõmust laulu, komandosõnu ja wõiduhüüdeid:
„Siilgawad kroonid ootawad seal“, kõlas õnneliku
meeskonna tunnistus. Need olid printsid ja walitsejad
Israndale Jumala kuningriigist, kes nii rääkisid. Sel
ajal, kui need rõõmustasid, olid ometi üks ja teine,
kes nurisesid ja kergemat teed rohkema wabadusega
nõudsid. Need ei laulnud wõidulaule, ega rõõmus-
tanud kroonide üle, mis wõitjaid ootawad. Nad
läksid waitist ja mõnusat elu otsima. Leidfid nad
seda, mida nad otsisid? Ei! Minult torm ja lained
astusid neile wastu. Waesekesed!

Kas oled Sina üks neist? Siis ei ole Sa mitte
iseene oma, waid tuuled walitsewad Sinu üle ja
lained tarwitawad Sind oma mängufanniks. Ifka
kaugemale ja kaugemale liigud ja külma, murede
ranna poole. Seal ei ole päästmisetööd, seal ei
wõideta ainukest wõitu. Ei ole ainust Ebeneeser'i. Ei
ole Jaakobi rebelit, mis seal taewast ja maad ühen-
daks. Mingisugust krooni ei ole seal ootamas.

Ära ole üks neist laewalt lahkujait!

Kristuse Talle kuu.

Stoekmayeri kõne tõlkinud wabalt R. L. Marley.

Room. 8:28—30: „Aga meie teame, et kõik heaks tuleb neile, kes Jumalat armastawad, kes tema ennepeetud nõu järele on kutsutud. Sest keda ta enne on ära tunnud, neid on tema ka enne seadnud, et nemad peawad olema tema Poja näo sarnatsjed, et ta pidi olema esimeseks sündinud mitme wenna seas. Aga, keda tema enne seadnud, neid on tema ka kutsunud ja keda ta on kutsunud, neid on tema ka õigeks teinud ja keda ta on õigeks teinud, neid on ta ka austanud“.

Enne kui kirjakoha seletamisele asun, tahaksin öelda, et sellest loetud kirjakohast võib näha, 1) et need, kes Jumalat armastawad ja kes tema ennepeetud nõu järele kutsutud, ühed ja need samad on, ja 2) et nende kutsututega Jumalal isäralik eesmärk: „et nemad peawad olema tema Poja näo sarnatsjed“. Nii siis, Jumal on enesele nendega ühe eesmärgi pannud. Jäl ei oleks meie julgenud ega tohtinud sarnast eesmärki walida. Ükski patune — ka mitte armusaanud — ei oleks tohtinud seda mõelda, Jumala Poja sarnatsjeks saada, seda wähem seda kaugemale ta pühitsuses jõudis. Jumal aga on seda teinud ühe armuwalimise põhjal, mis igawesel enneteadmisel põhjaneb. Jumal teab, mis ta teeb ja meil ei jää muud teha, kui filmi kinni kattes kummardada selle armastuse ette, ning selle tõdesjast omale jõudu ning rõõmu igapäewaseks eluks omandada. Sellest filmapilgust, kui kirjast loeme, et Jumal omale meiega ühe eesmärgi seadnud, lastem kõik omad eesmärgid langeda!

Kui mitmekesised on ometi inimeste elueesmärgid ning abinõud nende saawutamiseks. Misugune hingamine teada: Mu Jumalal on minu eluga üks eesmärk. On's see aga Jumal, küll ta siis ka teab, kuidas minuga oma eesmärgile saab. Inimesed wõiwad sihipanemises ja minu isiku hindamises eksida, ka ma ise, kunagi aga mitte mu Jumal. Ja siis — nüüd weel ainult üks eesmärk, mitte enam endine enese au otsimine waimulikul näol. Ma tahan kaugemale jõuda kui teised, tahan pühitsuses täiuseni jõuda kui ükski teine. Hoopis uus on pind, kus seisame, kui omale ütleme: Ei olegi enam asja minu sihtidest ja püüetest, sest Jumala eesmärk minuga on ainus elusih, mille kättesaamiseks kõige olemisega kaasa tahan aidata. Meie pole masinad, waid peame selgelt oma elueesmärgi nägema ja Jumalale selle kättesaamiseks abiks olema.

Weel mõni sõna lähemalt sellest Jumala eesmärgist meiega. Kui Jumala sõnas oma häbi ning Isfanda au näeme, siis märkame ka, mis kõik weel meie elus peab ümber muudetama. Nüüd paistab meile ka Jeesuse kuu ilusam pilt, mis prohwetlikus kõrgustipus, Jesaja 53 peatükis, särab ja kõik muu au oma warju paneb — tapetud Talle pilt. „Kui tall, kes wiiatse ära tappa ja kui lammas, mis suu kinni peab oma niitjate ees“. Kui wanast Testamendist Uue läwele astume ja suure Jeesuse eelkäija sõnu püüame kokku wõtta, siis oleksid need lühidalt Jumala Tall: „Ennäe Jumala talle, kes

maailma patud ära kannab“. Ja kui Jeesuse elus üks tsentraal eht peatee oli, kus peal teda jüngrid ei tahtnud lasta käia, millel teda õndsad waimud Taabori mäel pidid kinnitama, kui sellest lõpust Jeruusalemmas kõnelesid, siis oli see Talle tee. Kõigist pühakirja raamatust käib õpetus läbi, kuidas sellel teel peame käima, nii kui ka siin Rooma 8 peatükis: „Sinu pärast tapetakse meid kõige päewa, meid arwatakse tapa lambaks“. Peetruse ja Ebrea raamatutes leiame, misugust wasturääkimist Tema on pidanud kannatama patuste poolt, ning seda kannud kui tall. Kui meie tahassime teada, misugune raamat piiblis küll kõige enam aust räägib, siis peame kahtlemata Ilmutamise raamatu selleks pidama. Mis on aga kuu, mis selle raamatu peatükkidest igawikkudest läbi meile kätte paistab? Kes on see, kes tulewa aja raskemal filmapilgul, kui kedagi ei leita, kes wõiks kõige kõrgema käest raamatu wõtta, pitsariid awada ja sellesse waadata; kes siis, kui terve uniwersum hinge tagasi hoides kui tardunud seisab, Jumalale läheneb ja raamatu wõtab ning sisse waatab? Tapetud Tall on see, kelle ilmumisel terve ilmaruum omas täiuses põlwele langeb. . . Mitte ainult ühes peatükis ei ole see nii, waid Jumala Talle kuu käib terwest raamatust läbi ning jääb igawikkude imestuse ja austuse põhjuseks. Nüüd tahame asja tegelikult küljest wõtta. Kui meie, trotslikud löwid, nüüd Talle olemise peame ümber muudetama, siis võib see ainult Talle teel sündida.

Ma küsin: Kuidas wõid sa teada, et Jumal sind on määranud Talle kuu sarnatsjeks saama? Wäga lihtsalt: Nii muutmatud ka Jumala eelmäärämised, niisama waba on teistest küljest inimese tahtmine. Jumal ei muuda sinu löwiloost mitte, ilma et sa selleks oma nõusolekut ei awaldaks. Isfand ei sunni kedagi taewa tulema. Loomulikule, lihameelsele inimesele aga ei meeldi talle elu, mis pärast su elusse tuleb wõitlus — riid. Kui Jumal sind ette ära näinud ja walinud, et talle kuu sarnaduse ümber pead muudetama, siis tuleb su elus wara wõi hilja filmapilt, kus kõige muu selguse kõrwal piiblist üks peakuu sulle arwamata jumalikus ilus hakkab kätte paistma, Talle kuu, keda altarile tasitakse ning waikselt tapetakse. Imelisest sisemisest walust, ning hinge armastusest aetud, langed sa nuttes ta risti alla. Wist keegi ei ole meie seas, kes kord ei oleks sisemise põlastusega oma palge ära pööranud werise Talle kuu pealt. Erabus ju see kuu nii wäga meie olemisest, meie olemise kujust. O, see walgus paljastas, tegi meile walu. Selle kuu waatlemisel aga selgub, kas sinu midagi on warjatud, Jumalast pandud, mida nüüd tuleb aratama, midagi, mida warem seal ei näinud, mis Jumala Talle surmakuu ees äkki ärkab. Runa ja siitsaadik tujaselt oma näo ära pöörsid werise Jeesuse kuu pealt, käib nüüd kahjatus ning kurblik lein läbi sinu südame. Aimate, et see see löwi Juuda soost on, kes sinu sügawamast hingest wõib wälja tuua sinna maetud Talle olemise. Sulle kui kõlaks hinge põhjast: „Oh waata

Siioni tütar, kes see on, kes sind omale püüab kihlata!" Selle kaju ees, las saada oma elu murtud. Olgu sul mehijust seda walgust wälja pidada ja kujule, mis esmalt kui looriga kaetud lähemale astuda. Mõnes wagt aimus, muutub ta äratundmiseks ja wiimaks kindlaks teadmiseks: Tema on see, kes mind wõib päästa ja wabastada mu wanast loomusest, mu omaelu sihtidest ja püüetest, mu madalast mõttewiisist, ning terwest sügawast langemisest. Tema, tema on seda wäärt, et tema jälgedesse astuda! Kuid kes wõib seda? Tall on murdnud meile tee, on jätnud jäljed, kus peal kõik need wõiwad käia, kes seda sulatawat ja puhastawat walgust ei pelga, ning Jumalast on enne ära nähtud Tema poja näo sarnatseks saada. Neile nüüd annab Jumal armu, et esimese mulje juure, mis Talle kaju awal dab, ei jää peatama, waid waimule ruumi annawad seda kaju omas hinges sügawamini ja sügawamini ilmutada, kuni hinges piha otsus walmineb: Mina tahan ka üheks talleks saada, tahan oma elu walumehele Kolgatal täiesti pühitseda. Mu Jumala eesmärk ja töö minu juures peab temal korda minema. Süg tüütawaks on oma elu mulle saanud, mu omad püüded ja enesepühitus on mind aina peenema ja kawalama oma ellu kiskunud.

See midagi, mis meid Kristuse kannatuse kaju juure tõmbab, on „piha seeme“, mis nende juures lööb kaswama, keda Jumal on määranud ennesündinud poja wendadeks saada, teel mida tema käinud. Kui meie lunastuseks ja päästmiseks Jumalal teist teed ei olnud, kui Talle tee, siis on ka tee Jeesuse kaju sarnaduse tema järelekäijatel, Talle tee. Talle au on jumalik au. See on Kristus meie sees, au lootus.

Nüüd tahame samm kirjakohas edasi minna ning omalt küsida: kui Jumala siht meie elus Talle sarnadus on, mis tähendawad siis need sõnad selles koosseisus siin: „et kõik heaks tuleb neile, kes Jumalat armastawad“. Mis tähendawad need sõnad selle kirjakoha ühtluses? Meile on ülitähtis teada, mis keegi kirjakohat oma otsekohesest mõistes on, mitte üksi armjad õpetused, mis neist wõime teha. Seegi on nüüd meile selge. Mu ees on nüüd weel ainult üks tee, üks hea, mitte parem ja kõige parem, see on Jumala tee minuga, talle tee. Imeline walgus langeb mu terwe elukäitu, mu majapidamise, abiellu, mu seltskonna, ning koguduse ellu, kus mulle ühed ja teised inimesed wastu seisid, mu sihtide kättesaamises mind tülitasid, sest mul puudus õige arusaamine ainsa, õige waimuliku sihi kohta, mida Jumal omale pannud. Nüüd wagt hakkam mõistma, ei ial Talle sarnaduse ei wõi saada muudetud, kui alatasta läbielamisi ei tee, mis otse mu lõwiloomuse wastu käiwad. Olin oma elu otsinud, kui mõtlefin: Ka mina nõuan omale siin tarwilisi õigusi elamiseks ja tööks, ma ei luba end kõrwale tõrjuda. Ka minul on õigus oma Jumalat teenida, ärgu tulgu keegi minu tööpõllule, Jumal on need hinged minu hoole annud, ärgu segagu keegi muu minu wiisidesse ja minu arwamistesse selles asjas. Nii ei sa ma kunagi oma eesmärgile. Muidugi mitte, sest et igal ühel oma siht, oma eesmärk. Sest päewast, kui Jumala

eesmärgi omaks tunnistasid, peab kõik: sõber, waenlane, perekonna liige, teine Jumala laps, selleks kaasa aitama, et sinust tall saaks. Seal tõmmataks sinu tõelistest ja arwatawatest õigustest kriips läbi. Sa ei taha seda sündida lasta ja siis sünnib tolm, mis kuni misjoni majadeni ja õdede koolideni ulatab. O, kui mitmest walusast koolist tuleb mõnel Jumala-riigi töötajal läbi minna, kuni jätab leiwaküsimuse ja kadeduse, kui Issand mõne teise tööd rohkem õnnistab ning hing päästab. O, kui must soo on meie wanaelu, kus kohutawad sügawused warjatud. Seda madalust ja alatust meie juures, ei sa Piha Waim tihti mitte ühe korraga kõrwaldada, aga ta näitab meile arwamata iluduses Jumala Talle kaju ja äratab igatsust talleks saada. Ka meie Issanda elus tuli tund, kus kui tall tapjate kätte maha langes, ning töötamise jätkama pidi. Et igawiku wilja kanda, pidi ta kui niisuiwa maa sisse langema.

O, mis sügune kaugus ja sügawus awab sellele ufusilmale, mis Jumala tahtmises hingab! Tihti kui oleks ta töö olnud tühine. Nüüd aga teab ta: wend, sa wõid mu tööpõllu mult wõtta, kogubus, sa wõid mind nurka panna, sest sina ei tee seda, waid oled tööriist mu Issanda käes, oled meisel suure meistri pihus, mis mu eluploki kallal töötab, ning joon joone järele talle kaju wälja raiub. See kõik nende juures, kes Jumalat enam armastab kui oma elu. Mitte enam ega wähem kui oma elu surma maksab talle sarnadus. Kuid, mis tähendab see, kui ka meie tee läbi enesefalgamise walude ja ristilõõmise piinade, mitterõõstmise ja nurkapanemise lähed, kui aga selle läbi rohkem Talle kaju meis tegumoodi wõtab, rohkem meid oma külge tõmbab, meid arusaamisele wiib, et kõik ainult tööriistaks Jumala käes on, nii kui wabrikus kõik rattad töö juures kokku töötama peawad. Kõik, kõik peab selleks kaasa aitama, et ma talleks saaksin. Lugeja, oled ka sina selles töökojas?

Mu tütar, unusta oma rahwas ja oma isa koda (Saul 45.), sest sind ihaldab Jumala Tall, kes sind oma järelekäimise kutsub, sest et isa temale on õelnud: Seal on üks hing, keda sulle tahan kinkida, keda igawestest ajast sulle olen määranud. Selle au juures unustagem kõik kannatused ja walud, ning waadagem katmata palgega Jumala plaanidesse, ning õppigem, kuigi pikkamisi, end unustama, omast mööda sammuma, selleks, et Jumal oma eesmärgile meie elus saaks. Uskuge, Jumal ei pane ainustki kannatuse tilka meie elu karikasse rohkem, kui tema plaani läbiwiimiseks waja. Asjata kannatusi Jumal ei saada. Elusaatus paistab meile tihti mõistmata ja tume, päewaselgeks muutub aga kohe hinges, kui teame, et kõik selleks peab kaasa aitama, et minust Jumala tall saaks, kes waitib, ilma et selle peale uhke oleks. Sul tuleb ühe juures koolis käia, kelle elus alandus ja tasandus eht oli. Seal lõpeb sinu elus kõik waleraha tegemine ja moonutamine. Jumal hoidku meid korda saata tahta seda, mida ainult Issand wõib.

Sellega on nüüd end awanud lai üks armastuse õnnerikkadele aasadele. Õnnis on nüüd armastada oma waenlast, kes meiega halastamata ning toorelt ümber käiwad, on nad ju Jumala kaastõelised, kes

meisliööke meie wana Madama olemisele annawad, et tema olemisest üks tükk teise järele puruneks ja talle loomujoon selle asemele ilmuks. Kaasa töötama peawad nad kõik, nagu inimesoo hirmsam häbitöö, Kristuse ristilöömine, muud midagi ei olnud, kui Jumala armastuse mõtte teostamine. Paganate kätesse oli Jisrael teda üle annud, aga nende Jumala kartmata juutide käte taga, truuduseta jüingrite taga, kes kõlbmata olid temaga sammuma talle teed, oli Issanda igawene ennenägemine ning armundu. Nii pea kui meie niikaugel oleme, et talle kujusse ümber muudetud tahame saada, on ka meie jaoks timukad. Tihhti on meie lähemad inimesed need, kes meie juures timuka teenistust toimetawad. Nad walmistawad meile sügawat walu, ilma et seda ise aimawad. Nüüd aga wõime öelda, et kõik walu, mis iial meie hingest läbi tungib, on Jumalast selleks määratud, et samm talle teel edasi saame. Kui auiline on selle sihi ühtlus. Selles walguses on meil kerge ka raskemat elusündmust mõista. Kõigel walusal on ta astel wõetud, kui teame, et midagi wõi keegi korraga

Noored!

Lähineb 1. Märts,

seega meie noorte ohwripäew — olgu siis ta ka

tõine ohwripäew.

kaasa töötama peab, selleks, et mu arenemises seisaf ei tuleks. Kõiges on aga oma mõõt ja piir, kõik nii kaalutud, et seda wõin kanda ja oma elu nendesse kätesse saan anda, mis halastuse pärast halastamata on.

Et Jeesus oli ofustanud ohwri lambaks saama ja jääma, wõis ta oma jüingrid kanda. Pühhas kirjas on sõna, mida Püha Waim meile alal on hoidnud: „kui kaua pean ma teid kandma?“ Mitte ainult tormilist edasi raiuwad Peetrust ei kannud ta, waid ka salalikku Juudast. Mitte ainult oma äraandjat, waid kõik jüingreid kandis ta püha hing. „Kui kaua pean ma teid kandma?“... Tema aga kandis neid kuni ülemise saali, oma kannatuse eelõhtuni. Ta armastas neid läbi kõigist. „Nii kuidas ta neid armastanud“ — ja nad ei olnud sugugi mitte ifka armastuswäärilised, „nii armastas ta neid ofjani“. Läbi armastas ta neid sihini. Kõik walud ja kannatused, mis tal ka nendega tuli läbi elada, oli ettewalmistusfooliks suure Kõlgata päewale. Selles hinge seisuses oli tal ka wõimalik Juuda jalgu pesta ja sellega temale wiimast armastust awaldada. Ta ei heitnud teda ka oma osadusest wälja, waid kandis teda ofjani. Misuguseks takistuseks oli ometi Juudas: Kui keegi midagi tegi, mis Jeesuse südant rõõmustas, siis oskas ta oma paha tuju ja nurinaga terwet jüingrite hulka pahameelele ärritada, mis arwatavasti

mitte üks kord ei sündinud. Jeesus aga ei tõusnud teda omast ära, waid kui ta ühel pühal tunnil ise lahkus, wõis Issand öelda: „Nüüd on inimese Poeg austatud ja Jumal on tema sees austatud“.

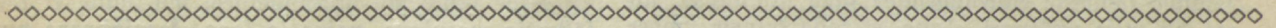
Jial ei pea meie midagi oma õlgadelt maha raputama, ei midagi teelt kõrwaldama, mis Jumal meie kaswamiseks sinna pannud. Kui seda teeme, takistame kiwet ümbermuutmist talle kujuks. Kõik on tarwilik, mis tuleb.

Selle suure sihi äratundmises, mu kallid, et kõik: sõber ja waenlane, naine ja laps, kaasinimene ning kaastööline meid talle sarnaduse aitawad ümber muuta, ongi jõud ning saladus truudiks jääda ja mitte ära wõida armastuses. Selleski on Kristuse ihu ülesehitamise saladus, kui meie enam ise omale tööpõlde ega kaastöölist ei wali. Meie muidugi walime omale ifka tööpõllu, mis meile kõige parem passib ja kaastöölisti, kes meie mõtte ning töowiiisidega kõiges päri on, kuid need kõlbawad kõige wähem meie suure eesmärgi saawutamiseks, sest wastandid üksi täiendawad meie puudusi. Siis kaswame jõudfasti. Selleski seisab jõud oma wendade ja õdede rumaluste kandmiseks. Kui nende wastif ja kiislik olef meid samm talle kujule lähemale wiinud, siis häbenewad nad ifegi, kui löwi olemise asemel meie juures talleloomust näewad. Talleloomusega elame kõige enam Jumala riigi auks. Nüüd weel paar sõna 2. Kor. 3:18 juure, kus meile tee näidataks, kus mööda peame käima peale kõige elusündmuste kaastegewusel. „Aga meid kõik, kes meie katmata palgega ofsegu peeglis näeme Issanda au, muudetakse sellesama kujuks, ühest auft teise, ofsegu Issanda waimust“. Kui Mooses mitte 40 päewa Jumala aupalge ei oleks waatanud, ei oleks see auwalgus mitte tema näost wastu peegeldanud. Peegel, kuhu meie waatame, on Jumala sõna, kust meile kats pilti wastu paistawad, meie patust rikutud ja inetu näopilt; meie arwatawa suuruse, kõrkuse, ülekohtu ja südamelanguksega, ning Jeesuse talle kaju terwes õrnuses, alanduses ja pühaduses. Need mõlemad näopildid kõrwuti seatud, wiiwad meid põlwelele ja awaldawad puhastawad, sulatawad mõju meie ifku peale. Kes kord neid näopilte sügawalt näinud, oma mustust ja talle iludust filmanud, ei wõi teifiti, kui ifka jälle rutata allikale, kus andeksandmist, lahthlastmist ning puhastamist leiab.

Jakoobuse 1 peatiikis on salm, kus ka peeglist jutt on ja mehest räägitakse, kes end peeglis waatles, ära läks ja unustas missugune ta wälja nägi. Harilikfudes elutingimistes unustab waewalt keegi wiga ehk mustust oma filmanäol, olgu siis, et kõik abinõud ära katjub selle kõrwaldamiseks ja alles siis oma saatusega rahule jääb, kui kõik katsed tagajärjetumaks on jäänud. Nii on ka mõnigi usklik teinud, kes püüdis patuplekki omast elust kõrwaldada. Kui see tal aga korda ei läinud, harjus ta sellega ja oli wiimaks rõõmus pealegi, et see must patu plekk teda enam ei seganud ega rahutumaks teinud. Ehk küll ise oma pahedega harjus, jäid nad teistele niifama tülikaks ja Jumala filmale nähtawaks. Teised jälle jäid seisma peegli ette niikaua, kuni waimu läbi neile usupilk sai Jumala täielikku wabaduskäsku

Jeesuse werewäffe. Siis teadsid nad, et kõik enese-waewamine ja enesepühitsus oma saamatusega ruumi Jumalale meie elus pidid walmistama, sest iga samn taewateel sünnib puudujäämifega meie poolt. See puudujäämine nende juures, kes Jumalat armastawad, ei ole iial wiimane sõna, waid neile awab uks Jumala laste täie wabaduse kaisu sisse. Jeesuse were lunastawal wäl ei ole piire, neile kes oma sühtidest, loobudes end Isfanda truudesse kätesse täiesti usaldawad,

felle juures Jumala tahtmine weel ainus tahtmine on. Kõige walusa juures, mis kiri ja püha Waim meie elus ilmutawad, näitawad nad meile ka wastawalt talle ilu ja Jeesuse armu wäge. Nii jääme siis rahule oma suure meistri kätesse. Suur on tema eesmärk, muretsegem felle eest, et meie temale wastupannes ta tööd meie hinge juures wõimatuks ei teeks, sest tema tahab meist walmistada ühe riista oma nime auks.

Wend ja õde Laari juubeli puhul.

C. E. noorte liidu abiesimees, wend Laar, on sündinud 19. mail 1872 aastal. Pärast linnakooli lõpetamist astus ta Raudtee Tehnika kooli, mille ka lõpetas. Ligi 30 aastat sõitis ta wedurijuhina. Wiimased aastad töötab ta Raudtee wabrikus meistrina. Elades kui kõik maailma noored mehed, soowis ta süiski omale jumalafartlikku naist, keda ka leidis Miili Waimelis. Abiellu astudes, ei tunnud süiski mõlemad weel tõsist Jumala lapse elu. Nii elasid nad weel 8 aastat, kuni ühes kuulutuse koosolekus wend Rubanowitsi läbi ärkamisele tulid. Aastal 1905 leidis Isfand neid ja nad said uuestisündimise läbi Jumala lasteks. Algas õnnis elu Isfandas. Mõõdunud aasta Jõulu teise püha õhtul pühitsetesid meie austatud wend ja õde Laar oma 25 aastast abiellu juubeli — hõbe pulmi. Noorte selts, felle esimees wend on, oli neile piduliku koosoleku walmistanud Siniise Risti seltsi ruumides. Koorilauluga wõeti wend ja õde wastu, millele järgnesid lühikesed õnnesoowid ja kõned. Siis oldi wennalikus kooswiibimises theelauas, mis rikkalikult kaetud. Noorte armastus oma armsa esimehe wastu paistis kõigest. Isfanda palge ees, puhtas rõõmus koos wiibides, kadusid ruttu õhtused tunnid

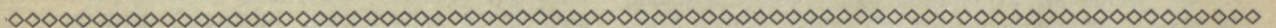
jättes kõikide osawõtjate südamesse paremaid mälestusi. Meie aga soowime nende ridade läbi meie wäsimata Inoorfoo töötajatele wend ja õde Laarile näha kuld pulmi, kui Isfand ei ilnu enne.

M. ja J. Laar.

Loodame ja palume, et kaua weel wenna ilus baks meie laulukooris kõlab ja ta meie noorte ifaks ja juhiks jääb. Isfand aga õnnistagu meie ühistööd

R. L. Marley.

C. E. liidu teine aastakoosolek 27. ja 28. Dets. 1922.

Raklese Woldemar.

Jõulud, need sõnad panewad ikka me hinges midagi ilusamat helisema, need kutsuwad, mälestused me warasest lapsepõlwest ellu.

Jõulud — rahu pühad!

Jõulud ja lumewäljad, hanged, need kerkiwad me silme ette, siin põhjamaal, need paistawad kui lahutamatud olewat jõuludest, ja kui nad puuduwad, ei oleks nagu jõuluid wäliselt.

Mõõdunud jõulu kolmandal ja neljandal pühäl (kui nii wõib wõtta) oli liidu juhatus C. E. liidu aastakoosoleku määranud. Wäljas küll sügiseilm, täis hallust ja wihma, aga ruumis, milles aset leidnud aastakoosolek, nii kodune, soe, täis jõulu meeleolu. Rida laudu on kaetud walgete linadega, tarwilikkude paberitega, mis määratud koosoleku ja liidu juhatusesele, eemal

toolid, osa neist teistest eraldatud kollakas-sinise lindi keerdudega, saadikute tarwis määratud.

Esimene päew. Saali astudes tundub kohe kodune tunne, ühes aimdusega, et kõik hästi läheb.

Liidujuhataja awab terwitusega koosoleku lugedes Matt. 5: 8—17.

Toonitades walgust ja soola, ja nende ülesandeid.

Meie, noorte elu peab walguse elu olema, kuid, et walgustada, peame kahanema, wähenema, ohwerdama endid.

Kuid walgus on kergem olla kui sool, paljud on walguseks, kuid nad on külmad walgused, külmad pühadused.

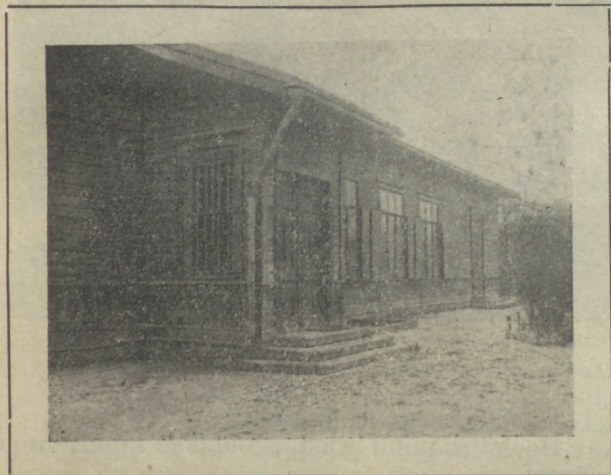
Soola ülesanne: hoida mädanemise eest on raskem. Ka siin on maksew ohwri seadus.

Jeesuse elu oli walguse ja soola elu. Teda sundis seks armastus, armastus, mis suurenes kannatustundidel ja õil, ta ohwerdas oma elu täielikult. Maailm tarwitab walguse ja soola inimesi. Maailm tahab näha ristiniimesi (sõna tõsisel mõttes). Ta põlgab igasugust maski kandwaid ristiniimesi. Oh, et wõiksime me noored seda olla: walguseks ja soolaks kadunud maailmale.

Aastakoosoleku juhatajaks walitakse ühel häälrel w. K. L. Marley, kirjatoimetajaks w. Peipmann ja Tiru.

Saadikuid on kümnest ühingust 19. Seitsmest puuduwad. Kirjalikult terwitawad Tartu ja Rahkla ühingud. Lühikestest aruandeist, üksikuist ühinguist paistab soow ja tahtmine elawama ja sügawama usu järele, mida just suures tegewuses mitte ei saawutata, waid

Maja, kus C. E. liidu teine aastakoosolek ära peeti.

Koosoleku ruum wäljast.

waiksetes tundides, milleks soowitatakse aega leida, et siis jälle töötada walgetel noorsoo põduldel.

Pärast ühingute aruandeid laudakse püsti tõustes lahkunud w. Medelmanni, õ. Dahli, Baumanni, Rütelti, Lusti ja Junja mälestuseks:

Kui ükskord lõpitud kõik waew, töö ja piin
Ja ma seal kullastel uulitsail käin,
Siis jääb weel waatmine Jeesuse peal
Rõõmu ja õndsuse põhjuseks seal.

Tõesti see on, üksnes mu õnn:

Kui sinna läen ja ta palet seal näen,
Jah see on lõpmata austus ja õnn!

Järgneb juhataja aruanne 1921 aasta kohta lõpulik, mis 248.627 marka suur ja 1922 aasta kohta mitte lõpulik, millest paistab weel wõlgu mis tasuda waja. Rewidentide poolt, antakse ka aruanne, rewideerimiste üle.

Ära kuulates aruanded wõetakse 1921 aasta aruanne lõpulikult wastu. Liisu läbi lahkunud liidu juhatause liikmed w. Peipmann, Pitkjaan ja Ero walitakse tagasi.

Wastu wõetakse uus ühing Pühalepast. Et Metodistide kirik ise oma noorsoo tööd alustas „Epworth Liiga“ nime all, lahkusid meie C. E. liidust Haapsalu, Rakwere, Kunda, Haljala, Taebla ühingud, missugused nüüd maha kustutatakse niisama ka Tarwastu ühing.

Liidujuhatause samm reisijaõde suhtes, leidis wastuwõtmist, ühtlasi ka lubades, liidujuhatausele tema äranägemise järele ühte wenda reisima panna, kui seks wõimalused awanewad.

Wastu wõetakse ka liidu liikme maks iga ühingu tegewa liikme pealt kuus wiis marka, alamäär.

Seega lõppes esimese päewa esimine osa.

Pärast lõunat oli esimeseks K. L. Marley referaat: „Meie C. E. töö puudused ja wäljawaated“.

Meie töötame uskude wahelisel (allians) pinnal, uuestisündimise alusel, sihiks kõike wõita Jeesusele ja kõik tööle Jeesusele.

Koosoleku ruum seest.

Alguses tahaksime endi puudusi näha, oleme algajad, oleme kaugel täielikkusest, see on puudus. Töökamad töö jõud on ülekoormatud tööga, puudub ühetasane jaotus.

Raha puudub. Puuduwad ühingute wahelised lülid reisisekretäärid. Nende puudusel on ka osalt mõnes pool sisemine elu mitte kõige parem. Puudub selgitaw ja juhtiw kirjandus. Häälkandja „Noorte Elu“ wõitleb raskustega. Puudunud on töötajate kursused, ollakse olude arwamiste ja surwe all, mõnel pool, nii sama ka loid olek mõnel pool „Noorte Elu“ wastu.

Usk ja armastus — noorte päästmiseks on wäike. Mõnel pool pehme ümberkäimine maailma sarnatsusega, armastuse ja ärkamise waimu puudus.

Nüüd wäljawaated. Samm edasi on enese-tundmine, mida oleme siin koos olles ära tundnud. Et meil reisijaõde on, kes Saksamaal õppimas ja loodame, et ka wenna saame. Wõla wähenemiseks on lootust, nimelt liidu maksu ja otsekoheste summade kaudu. „Noorte Elu“ sisu paraneb. Loodame tulewa aasta

kursused ära pidada. Tihtine raha ärasaatmine ühingutest saab asja ajamist kergendama, niisama võime loota parema töö jaotuse peale.

Meil on suured ja lahtised ukсед tööks, Eestis.

Meil on üksmeel ja armastus.

Jumala tagawara aidad on meil tarvitada, mis palve võtmega võime awada.

Ja meil on Jeesus.

Need on rõõmustawad väljawaated ja meie näeme walgeid põlde, mis ootawad lõikajaid.

Waheaeg.

Pärast waheaega, wend Sildose ettekanne „Komistuskiwid noorte usuelus“, mis huwitaw ja õpetlik — ei hakka üksik-asjaliselt siin ette tooma, sest kõne ilmub, „Noorte Elus“.

Järgmine ettekanne on w. Sirotkini poolt „Lahtine ja kinnine piibel noorte elus“. Aluseks wõttes Taaw. laul. 119:99, 100.

Lahtine ja kinnine piibel ehk teiste sõnadega lahtine ja kinnine taewas. Maa peal ei ole kallimad warandust, asja, kui piibel. Lahtise piibli ääres oleme nagu suurtel konwerentsidel, siin räägiwad Issand Jeesus, P. Waim, prohwetid, apostlid.

Tingimised, et piibel me elus lahti võib olla, on:

- 1) uuestisündimine.
 - 2) piibli uurimine, lugemine.
 - 3) ja et seda korralikult teeme.
- Mis moodi peame piiblit lugema?

Palwes peame seda tegema, peatükk kaupa ehk raamatu wiisi, uurides ja otsides mis seal warjul ja mis see minule tahab rääkida.

Piibel seletab ise ennast.

See on kurb piibli uurimine, lugemine kui näpu wahele paneme ja seda loeme, mis ette juhtub.

Uurime piibli isikuid nende elu, see annab meile kinnitust, nagu Peetrus — esiti edew, jõuetu, pärast tugew, jõuline.

Uurime palwes. Seda wiime ellu, mida loeme. Sõnakuulmine Jeesuse wastu, on wõti, mis meile piibli lahti teeb.

Kinnine piibel.

Põhjused, et piibel kinni on, igatseja hing pole otsustanud ennast Issandale.

Saadikud ja osa, osawõtjaid aastakoosolekust.

Otsustaw samm puudub.

Hooletus piibli wastu, loetakse kohusetunde pärast.

Liha järele elamine paneb piibli kinni.

Läbirääkimistel soowitab w. Marley et vähemalt 2—3 korda piibel meil läbi loetud oleks, meie piibli peamõttega tuttawad oleksime.

Et juba aeg hiline — lõpetatakse esimene päew, jäädes weel palwesse. (Järgneb).

Meie kolm kutsetöölist õde.

K. L. Marley.

Stüdamest tunneme rõõmu, et meie noorte ridadest wõrsuwad Jumalariigi töötegijad, kes Jeesuse armastusest aetud oma noort elu rõõmuga ohwerdawad Tema riigi tulemiseks.

Kahju, et meil korda ei läinud, ka õde Berta Vogeli pilti saada, siis oleksid täna kõik kolm õde elawalt teie silmade ees. Ehk edaspidi.

Esmalt lahkus meie kodumaalt ja sõitis Inglismaale õde Eva Wühner, tapetud Walga õpetaja Wühneri tütar, et seal end ette walmistada misjoni töö tarwis Egiptuses. Ka täna weel on märtrite weri Jumala seeme

maailma põllul. Esimesena meie C. E. noortest õdedest läheb ta välja pimedasse Islami öösse, wiima Kolgata walgust ja Lunastaja armastust. Meie aga usume, et ta wiimaseks ei jää. Müürina tahame ta seljataga seista, ning paluda, et ette walmistusaeg Inglismaal, kui ka pärastine töö Egiptuses õnnistatud Issandast wõiks olla. Meie liidu juhatus toimetab heal meelele ka andeid selle misjoni edasi, on see ju ka üks allians misjon, kui meiegi noorsoo töö.

Siis sõitsid ühel päewal Tallinna sadamast Saksamaale Pärnu seltsi õed Berta Vogel ja Ilse Laas.

Berta Vogel sõitis Wernigerode linna, Harts'i mägedesse, kus Wene misjoni „Licht dem Osten'i“ juhatus ja kool asub. Seal tahab ta end ette walmistada lasta piibli koolis misjoni töö tarwis Wenemaal. Ehk küll praegune Wene walitsus nende perekonnalt wõttis majad ja muu, ei taha ta mitte minna Wenemaale kätte maksma, waid oma elu jätma ja teenima. Nii on Kristuse meel.

Ilse Laas.

Meie armastus ja eespalwed saadawad teda, ta raskel teel!

Ilse Laas on meie C. E. liidu reisija õde. Kahjuks ei saanud ta enne ärasõitu teha tutvusreise meie seltsides. Seekord leppige pildiga. Kui Jumal aitab, terwitame tänawu sügise teda rõõmuga oma seltsides. Ka temagi tee meie noorsoo tööpõllule on läinud läbi enesesalgamise ja ohwrite. Ohwrieadus on ju elu seadus.

Õde Laas õpib õdede piiblikoolis Malches, kus õppisid ka õde Kaups ja minu abikaasa. Kool asub Berliini läheduses imeilusas maastikus. Sellest koolist on palju õnnistust kõige

maailma laiali läinud, usume, et meie õe läbi ka meie Eestisse palju õnnistusi tuleb. Koolist edaspidi ehk rohkem.

Pärast kooliaja lõppu kawatseb õde Laas weel üks aeg Saksa reisija õdedega reisida ja nii tööd tegelikult tundma õppida, siis aga meie kodumaale õdede keskele tööle asuda. Meie palwed ja anded aga toetawad meie õde, et õhkamata tööd wõib teha. Nende ridade

Eva Wühner.

läbi aga terwitame Teid, meie armsad õed, kaugel. Meie rõõm surmani, Tallel wõita hingesi!

Kui kellelgi aega ja armastust kirjutage meie õdedele, selleks lisan lõpus nende aadressid. Iga teate ja armastuse meeletuletus kodumaalt on wõorsil nii ütlemata kallis.

Eva Wühner, 10 Drayton Park, Highbury, London Nr. 5, Inglismaa.

Berta Vogel, Missionshaus „Licht dem Osten“, Wernigerode am Harz, Deutschland.

Ilse Laas, Bibelhaus — Malche, Freienwalde an der Oder, Deutschland.

Armurooni ees.

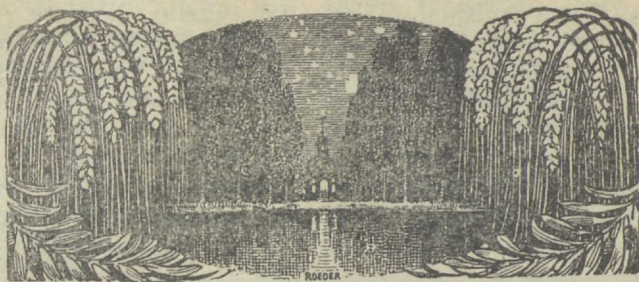
Õo tunnil waiksel, jättes päewa mure,
Ma põlwitan ja seisan risti all;
Mu Päästija, hing ihaldab Su juure,
Et karastud saaks eluallikal.

Õo tunnil waiksel, kaugel maine kära,
Kui ilus on siis puhkus hingele;
Sest Päästja ligi unustad muud ära,
Näed üksi Teda, kes nii kallis sinule.

Õo tunnil waiksel, jättes, unustades —
Laps põlwitab weel Isa trooni ees;
Kes kandis läbi kõigest õrnalt, hoolitsedes,
Kui seisis raskustes ja silmad wees.

Sest annan tänu, annan kiitust Sulle!
Su jalge ees on hingel armsam paik,
Õöl, päewal, kurbuses ja rõõmus
Sa kinnitad mind alati; Sul' ütlen kõik!

M. Krimm.

Kus on Jumal?

Widewik... Saladuslikult mustab aed, saladuslikult sosistawad kahisewad lehed... Tasa libisewad tumedad öö warjud nõrgalt walgustatud aiateedel... kustki kaugelt, — sealt, kus lõpeb öö hämaras uinuw aed, hoowawad lahtisest aknast mu wäikesesse tupp klaweri helid kord nii pehmelt unistawalt, kui wete woog, kord nii tugewalt tormawalt, kui wägew maru hoog, wõi kui mässaw meri, kord nii tasa kaebawalt, kui kodumetsa kaeblik kohin, wõi kui kuldsete unistuste wastukaja... Ja sale kasepuu laseb omad oksad longu — ligemale tasa kahisewatele lehtedele ja kuulatab öö tumedaid mõtteid... Millest sosistab neile saladuslik öö?! Jutustab ta neile wast seda, kuidas need ime-helid ju algusest olemas olid, kui metsik looduse laps neid wärisedes ja imestades kuulatas... Kuidas siis üks kuulus helide würist kõik need hääled põlisest metsa kohinast, wägewast maru mühinast ja mässawast lainte möllust oskas leida ja nad üheks wägewaks sümfooniaks kokku seadis...

Ikka kiiremini woolawad need ime-helid kuntsniku sõrmede alt, keerlewad pöörases möllus ja kaowad siis, kaugele saladuslikku öösse... Minu soowid ja salapalwed kandwad nad ühes kaugele...

Elu — täis piina, ohkeid ja nuttu! Ja siiski wõis ta'st midagi ilusat, hingeülendawat leida. Üks ilus mälestus... On weel teisigi, aga need teised wõiwad ka sügawasse igawikumerde wajuda. Sest ühest aga kujutan rea sätendawaid helmeid ja kingin oma lastele... Önnistamise päewal põlwitades altariwõrel sosistasin kui unenäos:... ja anna meile andeks meie wõlad, kui meie andeks anname oma wõlglastele!...

Miks tulin, mis tahtsin paluda?

Rahu — kadunud rahu oma hinge...

Tundsin hea õpetaja käsi önnistades pea peal langawat, kus ta mind pühalikul palwel kõrgema kaitsja walwele andis... Tunnen, kuis midagi magusat, arusaamatut hinge hoowab... See on millegi kõrgema pühama lähedalolek. Ta hinge õhk heljub mu ümber, paitab palgeid õrnalt... Põlewad küünlad heidawad kahwatut helki Kristuse kujule risti-sambas. Üle Tema kannatawa näo, lehwib silmapilguks lahke wari, naeratus...

Tundsin, kuis nii walge hinges oli!...

Oli, kui puistaks õnneingel õisi kõigele mu teedele... Öhku täitis magus sosin: — „Ära küsi, kas haawasid mind kibuwitsad, kui sulle noppisin need roosid!...“

Oo, see pikk, õnnis silmapilk altari-wõrel — ta kaswas pikaks elu-lauluks...

Wäledad käed ehitawad mu ümber tiheda nõiaringi, kust pääsemine wõimatu, milles aga hea wiibida.

See oli pikk wastus kõigile küsimustele, mis end elu kurwil tundidel mu igatsewasse lapsepõue peitsid? Need kolm suurt, rasket küsimust, mis meid ikka ja jälle tabawad: Kust? Mispärast? ja Kuhu?

Ju hällis, kui su armastaja ema omad käed su poole sirutab ja sa talle õnnelikult wastu naeratad, lehwib su näokesel ja su rõõmust särawais silmis ju see küsimine: Kust?.. Ja elu kurwil tundidel, kui su pea murest hall, silmad nutust wäsinud, wajutad omad wärisewad käed walutawa rinna wastu... Siis tabab sind tahtmata see raske küsimus: Mispärast?.. Kas parem poleks puhata waikses surnuaia nurgas, kus nii palju õisi mahedaid!!! Jah mispärast?! Ja ometi ei lõppe ilmast waew, walu, pisarad ja lein...

Ja kui sa lahtise haa äärel walge kirstu üle kummardad ja su hing salawalus wäriseb... siis walmib su mõtlemisest wäsinud peas uus küsimus: Kuhu? See küsimus lehwib sulle wastu matjate tumedaist nägudest — wäriseb ka su isa, ema wõi leinaja lapse nutus!... Ta kostab sulle surnuaia põliste mändade leina-kohast, kajab ka kaugelt kostwast kiriku kella helinast: Kuhu? Kuhu oled sa läinud wäsinud rändaja?!

— Ilm ootas imet... Sest ei wõinud ju inimsugu enne paraneda, kui üks kõikide eest pidi surema, ja see üks pidi kõrgem olewus olema kui inimene, sest inimene wõib ainult teise omasuguse üles kaaluda, mitte aga terwet inimsugu lunastada nende pisaraist... ja see üks oli armastuse — Jumal, kes suri ristisambas...

Kuidas ilm ka praegu weel imet ootab, kuid seda oma ümber siiski tähele ei pane.

Lahke lapsukene! Kui sul kunagi sinu igapäewaseist tööddest vähe aega üle jääb — mine välja nenda kärarikaste, tolmuste kiwitänawate wahelt, mine puhtasse loodusesse! Seisata tuhande wärwilisel metsalagendikul, kus selge, sügawsinine taewa wõlw ennast su üle laotab, — kuis wabadus õõtsub tast wastu sul otsata! Mine nende põliste puude alla rändama; kuulata metsa sügawat kurblikku kohinat ja lehtede salasahinat! Kuulata lilledel magusat sonimist! Sõnuta sosinal jutustawad nad üksikule rändajale saladuslikest öödest tuhandete wiirudega, oma imeliste wiirastustega, — särawast päikesest, kuldsest kuust ja hõbe tähtist sügaw sinisel wõlwil. . . Nad jutustawad inimlaste soowidest, parematest püüetest, nende ilusamate unistuste warajasesest purunemisest, mis õhklosside waremetena nende noorustee ääre maha jääwad. . .

Sosistawad murest, waewast, mille all nad närtsiwad, langewad — nagu puukese lehed sügisel, kui wäsinud päike omad wiimsed kiired üle uinuwa looduse saadab, mis kui surija lapse ilusad, kustuwad silmad enam ei suuda soendada. . . Kuulata seda magusat, sõnuta sonimist! Kas pole see ime, mis ennast sinu ümber laiali laotab? Waata seda mitmewärwilist lille krooni! Kas pole see kuntslikult ehitud?

Waatele kaljude wahelt välja nirisewat hõbeselget allikat, waatele särawaid tähti ja kumawat kuud selgel wõlwil, mis end läbi lilleliste kallaste woolawas oja wetes nõiduslikult wastu wirwendawad, — kuulata lainte laulu, tema tasasest sulinast sõnu luues! Kõik nad jutustawad oma Looja imetööst ja ei wäsi iial ikka ja jälle korrata sõnuta sosinal:

„Tänu Loojale!!“

Tänu Loojale! — kajab igalt poolt sulle kõrwu. . . See, wägew kiitus wäriseb wangistawas linnu laulus, kostab üle kiwide

woolawast ojakese waiksest wulinast, tormist põrmuni painutatud metsa põlisest mühist ja wägewast mere kohinast: Tänu Loojale! . .

Kuulata, kuis iga tasasel tuule tõmbel wärisew lehekene, iga taimekene, iga mööda-weerew lainekene sala sosistab: Jumal! Kõik nad tunnistawad kõigekõrgema lähedal olekut. . . Ja inimene, keda Jumal kõrgemaks loonud — seega siis looduse krooniks olewuse, tahad sina üksinda tuimaks jääda küsides: Kus on Jumal? — miks ei kummarda sina oma pead kõrge waimu ees!? Sina, kelle kohus seda esimesena oleks teha, tahad siis sina tema olemasolu salata? Kuna kõik su ümbrus sinu wastu tunnistaks? . .

Mets, laane! . . Sa Jumala asukoht,
Sa pühapaik elawil sambail.
Sul pärandaks lilled ja haljendaw roht,
Ei rändaja wäsi su samblail.

Ta otsiwad silmad ei ristigi näe,
Su otsata haljal wõlwil
Ei paluma preester su altari läe,
Ei palu siin usklikud põlwil.

Ei sära siin wirwendaw küünalde helk,
Ei laula siin patuste huuled,
Sind walgustab päike ja kuukene wirk,
Ja lauljateks linnud ja tuuled.

Ja preestriks on Jumal. . . Nii pikne
kui kõu

Ja tasasem tuulehoo sahin,
Kõik kuulutab Issanda armu ja nõu,
Käib hinge sees pühalik kahin.

Kus Jumal on? — küsida ihkad kas weel...
Ta lähedal rändamas oled. . .

Oh tule! Sind kutsub ta eksiwalt teelt
Suurt annan sul rahu, kui tuled!

Seal Jumala altar, oh kummarda siin,
Tal ohwriks too rahutu süda.

Ta õnne sul annab, mis walu sult wiib,
Mis ütleb: „Siit leidnud sa teda!“

X.

Pompei linna orjatüdruk.

Tõlkinud D. W.

Esimene peatükk.

Orjakaupleja Kalwurnius.

Sma wäikeses, toredalt sisjeseatud toas istus noor Rooma tütarlaps ja õmbles. Tuba kaunistasid kuulsamate kunstnikkude maalid. Keset tuba seisjis marmorlaud hõbedastel jalgadel, toolid olid kallist mustast puust elewandiluu kaunistustega, jalad niisamuti hõbedast. Põrandad ehtis fena mosaiik. Toa ühes nurgas lamasiid walgel waibal hommikumaal linnukoer ja wäike walge toakõrake rahulifelt iiksteife kõrwal, kuna kõrgemal roheline papagoi, paar walget tuwi, ööpik ja walge räästas hõbedastel pennidel istusid. Raske tumepunane eesriie warjas neljandat toaseina. Toolil istus toa ainuke elanik, umbes kahekümne-aastane tütarlaps fenades linastes riites. Ta oli salelda kaswuga, fena wäli-

musaga. Ta suurist tumedaist filmist paistis ifesugune melankoolia, mis aga ta näojoontega sugugi kokkukõlas ei seisnud. Wiimastest wõis lahket rõõmuft ifeloomu välja lugeda. Ta õmbles ja waatas aegajalt uiles, et oma lindudega mõne sõna rääkida. Wastuseks tütarlapse lahete sõnade peale kõlas rõõmus laul ja firistamine.

„Mu armsad, wäikesed tuwifelijed,“ rääkis tütarlaps Ladina keeli, „ma tahaksin mõista, mis teie kudrutamine tähendab. Kas teie mõtlete Trinakria metsade peale, kodu peale, kus lord peji puude rohelifile okfile ehitafite? Kuid, kui ma kõif teaksin, mis ma heal meelele tahaksin teada, fiis oleks ju wäga tark. Sea meelega annaksin kõif teised teadused ära; kui ma aga wastuse ühele küsimusele saaksin: Kas kuulewad meie jumalad meid, kui meie nende poole hüüame? Kas on iiksainuski nende seافت, fes meid kuuleb?“

„Maga rahus, maga rahus!“ hüüab papagoi ülevalt.

„Sinu juuresolekul ei saa küll magada,“ vastas tütarlaps ja waatas naerdes üles ilusa linnu poole, kes ta peale alla waatas mõeldes, et ta wist midagi wäga head ütles. „Uldse ei tohiks ma magada, muidu ei saa mu töö walmis, ja tükandus on nii keeruline, et ma seda ühegi muu kätte ei wõi usaldada. — Kes sealt siis tuleb?“

Raske punane eesriie liikati kõrwale ja sisse waatas teine, wähe wanem tütarlaps.

„Tule ruttu, tule ruttu, Kamilla,“ ütles ta, „ema tahab uut orjatiidrukut osta ja nimelt sinu ja minu jaoks.“

Kamilla kargas üles, wistas töö toolile ja läks. Oma toast astus ta suure saali. See oli weel palju toredam kui Kamilla tuba. Sohwal istus naisterahwas keskimestes aastates — tütarlaste ema. Tema kõrwal seisis mees, suur, tugew, kollakaspruuni näoga ja weel wäga õrna kehahitusega tütarlaps, kitsa, kahwatanud näoga, ilusa näojoontega. Naisterahwas pööris end tütarde poole ja ütles: „Tulge siia, lapsed, waadake kas see orjatiidruk teile meeldib. Ma mõtlefin teile teda osta, kui Kalwurnius mitte wäga kõrget hinda ta eest ei nõua. Mis sa sinna juure ütled, Martsia?“

„Oh, ma oleksin wäga rõõmus, ema,“ vastas Martsia.

„Ja sina, Kamilla?“

Kamilla ja noor orjatiidruk olid ükssteist selle aja sees silmitsenud. Wiimase näos oli midagi külgetõmbawat ja sellepärast sofistatas Kamilla nüüd emale:

„Ema, ma tahaksin, et sa teda ostad.“

„Nii siis, orjatiidruk näib mu tütardele meeldiwat, Kalwurnius,“ ütles naisterahwas kauplejale, „mis ta nimi on ja kust ta tuleb?“

„Greekamaalt, domina,“ vastas Kalwurnius, „ta nimi on Sowronia.“

„Ja kui palju peab ta maksma?“

„Kakstuhat trahma!“

„Kakstuhat trahma! Teie ei ole wist täies mõistuses,“ vastas Rooma naisterahwas. „Kas tahate mind kerjuseks teha?“

„Seda küll mitte, domina,“ vastas orjakaupleja kawala naeratusega.

„Wõtke oma ori jälle enesega ühes. Pas' teised maksawad teile kakstuhat trahma, minu käest teie seda küll ei saa.“

Orjakaupleja tegi sügawa kummarduse. Ta teadis küll, et peale selle naisterahwa, kelle ees ta praegu seisis, talle Pompeis ükski nõutud hinda ei maksa; ta wõis aga ka niisama hästi sellele siin, kui teistele nõudmist wähandada. Sellepärast ütles ta: „Teie olete wäga halastamata minu wastu, domina; aga et ma teid austan, domina, siis teen teile wäikese hinnaalanduse. Pean aga ütleva, et ma ise sealjuures midagi ei teeni. Olgu siis tuhat kahesajada trahma.“

„Teie peate weel alla jätma, Kalwurnius, kui tahate et ma teiega kauplema hakkan,“ vastas Aurelia Ketta ükskõikse naeratusega.

„Olgu tuhat wiisfada, domina, aga nüüd wõin wanduda, et ma midagi kauba pealt ei teeni.“

„Kuusfada . . . mitte ühte trahma enam!“ vastas Aurelia.

„Kuusfada, domina? Mis teie mõtlete? Nii-sugust kahju ei wõi teie ometi mu waesele mehele teha. Maksin ma ju ise seitsefada trahma,“ rääkis orjakaupleja, kes nähtawasti oli unustanud, et ta mõne minuti eest kinnitanud, tüdruk olla tuhat wiisfada trahma maksnud.

„Ma ei usu ühtegi teie sõna, Kalwurnius,“ vastas Aurelia külma rahuga. „Ma tunnen teid juba mitu aastat, tean teie walet, tean, et teie alati kolmekordist hinda küsite. Ma olen kindel, et teie tüdruku eest wiisfada trahma maksite, ja ma pakun teile kuusfada.“

„Noh, olgu peale, kuusfada trahma, kui teie just nii tahate.“

Kalwurnius päästis kõie, millega orja õrnad käed olid seotud.

„Seda wõin ma teile öelda, domina,“ ütles ta weel juure, „ma usun, teil ei ole iial nii head orja olnud kui see. Wälimust wõite ise otfustada; peale selle on ta wäga alandlik ja sõnakuulelik, mitte ühtainust korda pole mul tarwitsenud teda löüa. Sowronia, pea end niisama hästi siin üles, kas kuuled?“

„Siin on raha,“ ütles Aurelia. „Elage hästi, Kalwurnius. Nüüd, Martsia ja Kamilla, wõtke tüdruk enestega ühes ja näidake talle ta tööd kätte.“

Kalwurnius lahkus tehes sügawaid kummardusi ja Martsia ning Kamilla kutsusid Sowronia oma tuppale. Kamilla wõttis jällegi käsitöö ja Martsia hakkas koeraga mängima, kuna Sowronia oma uute walitsejate ette jäi seisma.

„Nii siis, Sowronia on su nimi?“ küsis wanem õde.

„Ja, domnia,“ vastas orjatiidruk tawadadina keeli, kuid mingi wõõra rõhuga.

„Oled sa greeklane?“

„Mu isa oli greeklane.“

„Ja teie elasite Greekamaal?“

„Ei, ma ei ole Greekamaad iial näinud.“

Mõlemi õe suust kajas inestushüüe.

„Kus sa siis oled elanud?“ küsis Martsia. Sowronia punastas ja ta filmi tõusid pisarad. „Ma tahan teile tõtt öelda,“ rääkis ta kergelt wärisewal häälel. „Minu ema oli juut ja meie elasime Jeruusalemmas.“

Küll oli noorel tütarlapsel põhjust punastada ja wärisewal häälel tunnistada, et ta selle põlatud, jalge alla tallatud rahwa tütar oli, wõidetud Juudamaa elanik. Jeruusalemma täieline häwitamine oli üheksa aastat enne meie jutustuse algust sündinud; sajad-tuhanded juudid olid Rooma maades saanud müüdnud, kunni ükski neid neid enam ei tahtnud osta. Aurelia Ketta ei oleks kunagi kuusfada trahma juuditüdru eest maksnud ja sellepärast wõis Sowronia karta, et teda nüüd kohe Kalwurniuse juure tagasi saadetakse.

Ühe tütarlapse poolt saigi ta tunnistus nõnda wastu wõetud, et see teda weel rahutumamaks pidi tegema.

„Juuditüdruk!“ hüüdis Martia põlastawalt. „See häbemata Kalwurnius! Ta peab filmapilt raha tagasi andma. Kuusjada trahma juuditüdruku eest! Kunagi ei annaks ma kärkse eest nii palju raha, veel vähem juudi eest.“

Kamilla püüdis öde waigistada, öeldes: „Ära hirmuta waest tüdrukut! Ega see tema süü ole, et ta juut on ja ma pean tunnistama, tal on wäga palju julgust ja õiglast meelt olnud, seda awalikult tunnustades.“

„Ei ole tema süü, ütles sa?“ wastas Martia. „Ei tea, mida sa wiimaks veel räägid. Ma lähen kohe ema juure ja ütlen, et ema selle tüdruku ära saadaks.“

„Aga, kui ma find palun, Martia, siis ei tee sa seda,“ palus Kamilla.

„Ega sa siis ometi sarnast inimest enese ümber sallid?“ rääkis Martia. „Minu kuue palistuse külge ei pea ta puutama, seda ma ütlen sulle.“

„See, kuidas arwad, Martia,“ wastas Kamilla. „Mina igatahes tahan, et ta siia jääb.“

„Noh, soowin palju õnne. Ära siis pahanda, et sinust eemale hoian, niikaua kui see tüdruk su juures on.“ Ja pahaselt lahkus Martia toast.

„Waene Sowronia!“ ütles Kamilla tasa. „Mül on kahju, et mu öde nii wali su wastu oli. Istu siia mu jalge ette ja jutusta, kus sa oled elanud pärast seda, kui sa Jeruusalemmaist pidid ära tulema?“

„Oh, domina, seda ei tea ma isegi öieti! Mind wiidi ühest kohast teise, ühe orjakaupleja käest sattusin teise kätte, kunni ükski mind enam osta ei tahtnud.“

„Ja mis on sinu omastest saanud?“

„Isa sai surma, kui roomlased linna tungisid, ja ema suri juba warem näljasurma.“

„Kui hirmus! Oli sul wendi ja õdesid ka?“

„Neli wenda, kes kõik linna piiramise ajal surid, ja üks öde, ka tema sai orjaks.“

„Kas tead kuhu teda müüdi?“

„Ei, domina; oma õest tean ma niisama wähe, kui möödnud aasta lindudest.“

„Waene Sowronia!“ õhtas Kamilla.

Tiitarlaps waatas üles, nagu tahaks ta veel rääkida, kuid lõi kohe filmad maha, sest eesriie liukati kõrwale ja fiske astus Aurelia.

„Noh, kuidas uus tüdruk sulle meeldib, Kamilla?“ küsis ta.

„Wäga!“ wastas Kamilla. „Tahad sa, ema, ühte mu palwet täita?“

„Muidugi, mu laps, kui wõin, siis heameelega,“ ütles ema.

„Luba, et Sowronia ainult minu teenistusse jääks, kui Martial midagi ta wastu peaks olema.“

„Muidugi, teie jaoks on ta ju ostetud. Mis siis Martial jälle ta wastu on?“

„Sowronia jutustas meile, et ta ei ole Greekamaal sündinud, ka ei ole ta ema greeklane olnud ja sellepärast ütleb Martia, Kalwurnius on find petnud.“

Aurelia naeris. „Ma tean juba ammu, et Kalwurnius püüab petta, kus ta aga iganes saab. Aga ma näen, et see tiitarlaps õiglane on. Kes on su ema ja kus oled sa sündinud?“

„Oh, ema,“ hüüdis Kamilla wähele, „ma palun, ära saada teda ära, ta meeldib mulle.“

Sowronia seisis sääl mahalöödud filmadega ja ütles wärisewal häälel:

„Domina, ma olen Jeruusalemmas sündinud, ja mu ema oli juut.“

Biha wälkus Aurelia filmades, kuid puutudes kokku oma tütre paluwa pilguga, kustus wihaleek. „Minugi pärast, tee mis tahad,“ ütles ta poolpahaselt. Ja mõne aja pärast lifas ta:

„Tüdruk on igatahes õiglase meelega. Ta wälimuse järele otsustades ei ütleks ükski, et ta juut on. Kui ta oleks tahtnud, siis oleks ta wõinud wäga hästi waketada. Ja iga teine orjatiidruk oleks niisama palju maksnud — kui ta sulle nii meeldib, olgu peale, ma ei saada teda ära.“

„Tänan, armas ema,“ hüüdis Kamilla särawail filmil. „Ükski teine ei oleks mulle nii armas... aga Martia?“

„Küll talle leiame teise.“

„Ma olen südamest tänulik, ema,“ kordas Kamilla, kuna Sowronia Aurelia kätt suudles.

„Ole nüüd wile ja sõnakullelik,“ rääkis Aurelia Sowroniale. „Sa tead ma oleksin wõinud find tagasi saata; nüüd ootan ma aga ainult kahetordist usinust.“ (Särgneb).

„Noorte Elu“ tellijatele!

Oma armsatele tellijatele teatame järgmist: Möödnud aastal oli toimetusel ka talituse töö teha, et see aga toimetuse tööd raskendas ja otstarbe kohane ei olnud, otsustati talitus asutada, mis ka nüüd on, seepärast palume kõige tellimiste ja raha-saadetustega, mis „Noorte Elu“ puutuwad, mitte enam nagu siia maani Allika tän. 5—6 pöörda, waid „Noorte Elu“ talituse poole järgmise aadressi all: **Mendri tän. 2—1.**

Liht kirjad wõib ka Luisentali tän. nr. 11 saata, kus ka talitus tõeliselt asub.

„Noorte Elu“ tahab 1923 aastal jälle kümne numbrina ilmuda.

Aasta tellimishind: { postiga 130 Mrk.
 { postita 120 Mrk.

Wähesel arwul trükitakse ta ka heal kirjutus-paberil — numbri hind 20 Mrk., postiga 200 Mrk. aastas, postita 190 Mrk.

Kes tahab heal paberil see olgu karmas tellima. Kes kümme aastatellijad kogub ja raha kohe ära saadab, saab ühe aastakäigu hinnata.

Tuletame neile tellijatele meele, kel veel minewa aasta tellimis raha wiendamata, palume seda pea teha, neile saadame veel tänawu aastase esimese numbri kui tellimisi ei uuendada, jätame saatmise ära. Toimetus.

Liidu juhatus omalt poolt teatab et kõik, liidu kassasse tulew raha mitte Allika tän. 5—6, saata waid, **Simeoni tän. 19—2. C. E. liidu laekahoidjale.**

C. E. Liidu juhatus.

Kirjawastused.

A. P. A. — Teie soovile „Abielu“ ille kirjutada, piikame vastu tulla. Leiame, et see tarvilik on.
M. Pay — Ameerikas. Täname kirja ja raha eest.

P. A. — Narwas. Et ilutirjanduse osas tööde järg olemas, jääb ka teie „Metsa elu“ järgi ootama ja kui ilmub, siis mõne muudatusega.

Ruumi pundusel peavad seekord teated ära jääma, loodame neid järgmises numbris see eest rohkem tuua.

Wastutaw toimetaja: R. L. Marley.

Toimetus: J. Peipman, W. Rakles, P. Sink, E. Aber, J. Peipmann, S. Dahl ja S. Tutter.

Wäljaandja: Eesti Noorte Ühisklubi C. E. Liit.

A.-S. „Ühiselu“ trükk, Tallinn, Lai uul. 5.

Sähelepanemiseks!

Weel on järel postkaarte piibli salmidega ja C. E. märgiga. Kes tahab neid muretseda, see tehku seda aegsasti, enne kui otša lõpewad. Võib saada „Selttimehe“ kauplusest S. Karja tän. 20. Jällemüüjatele protsendid.

Ilmusid trükkist praost S. Kõkamägi kuus wäikest wihtu „Palusefied“ mida soowitame noorte ühingutele tellida — Pühalepa kiriku mõis S. Kõkamägi.

Teine tähtis raamat, mida oma noortele soojalt soowitame, on „Palwe ja tema ime wägi“ misjonääri Aleksandra Bibli'i tõlkest. Hind 30 marka. Saada „Selttimehe“ ärist.

Teen igasuguseid kellasfepa töid.

Tellimisi võib ära anda: Tallinn, Narwa mnt. 41—3, ehk „Selttimehe“ kassapidajale, wõi töökotta Willardi tän. 3—10 (hoowi peal).
 Terwitades wend **G. Henny.**

I. Tall. matuse talituse äri

Lai tänaw nr. 2
 kõnetr. 698.

Seal võib leida kõik, mis matuse korral tarwis läheb. Omal furnuwanfrid.

Aust. w. **J. Saksus.**

„Noorte Elu“ tellimisi wõtawad wastu:

Neukülas — J. Siikal, Miku talu.
Haapsalus — M. Tohwer, Uus Aleksandri tän. 8-a.
Hiin-Kärdlas — A. Westberg.
Rehras — R. Märtnann, Baptisti palwemajas.
Keilas — M. Maasing, kauplus „Usaldlus'es“.
Martnas — J. Kõrgesaar, Sahtru wald, Raasiku külas.
Mihkles — A. Kirsiuu, Ronga wallas, Ribura külas.
Narwas — J. Wint, Westerwalli tän. 16, krt. 27.
Noarootsis — õpetaja E. Lannebaum, kiriku mõisas.
Ruigas — A. Mitt, postkontoris.
Paides — S. Siiber, Wäikeste laste koolis.
Pärnuss — M. Wilgats, S. Sepsa tänaw nr. 12.
Rahllas — E. Roosmann, Simuna-Rahllas.

Rakweres — W. Saksen, Posti tänaw 7—2.
 A. Moorberg, Partali tänaw 9.
Ristil — Remberg, postkontoris.
Ruillas — J. Numann, Ruilla wallas, Kõkmaridi talus.
Tallinnas — J. Peipmann, Miska tänaw 5, krt. 6.
 — S. Wendt, Luisentali tänaw 11.
 — S. Ollisaar, „Selttimees“, S. Karja tän. 20.
 — A. Uuemõis, „Selttimees“, Suurel Tartu maanteel 51.
Tartus — W. Michelson, Kiwi tänaw 55—5.
Walgas — S. Böhner, Mestipuu tänaw 4.
Wiimss — W. Wiik, Rummukülas, Siika talus.
Tõrwas — J. Utsar, Walga tän. 15.

Sealsamas müüakse ka üksikuid numbreid. Peale selle on „Noorte Elu“ saada noorsoo seltside raamatu laudadel ja Larwitajate ühijuse „Selttimehe“ kaupluses Tallinnas.

Tellimise hind 130 mk. aastas postiga, postita 120 mk. üksik number 15 mk.

Noored, ijaarvanis ühingute kirjanduse toimekonnad, wõtte oma häälekandja laialilaotamisest elawalt osa.

Toimetuse aadress: Tallinnas, Miska tän. nr. 5, krt. 6.

Hind 15 marka.